



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 785/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti PRVÝ TRENČIANSKY AUTOSERVIS, s. r. o., M. R. Štefánika 26, Trenčín, zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Opetom, Hroznová 2318, Trenčín, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o základných právach a ľudských slobodách postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob 437/2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti PRVÝ TRENČIANSKY AUTOSERVIS, s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti PRVÝ TRENČIANSKY AUTOSERVIS,

s. r. o., M. R. Štefánika 26, Trenčín (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Opetom, Hroznová 2318, Trenčín, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob 437/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej bola účastníčkou konania o zaplatenie sumy 26 254,53 € s príslušenstvom vedeného Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 36 Cb 110/2010. Na základe späťvzatia žaloby žalobcom bolo označené konanie zastavené uznesením okresného súdu sp. zn. 36 Cb 110/2010 zo 16. júla 2014, pričom sťažovateľke nebola priznaná náhrada trov konania. Proti výroku o trovách podala sťažovateľka 7. augusta 2014 odvolanie, ktoré je predmetom napadnutého konania na krajskom súde.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza, že *«Vzhľadom na to, že žalovaný od roku 2014 neobdržal žiadne rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj ako „KS TN“) o jeho odvolaní, zaslal právny zástupca žalovaného dňa 18. 01. 2016 Žiadosť o informáciu adresovanú KS TN, v ktorej požiadal o vyjadrenie, kedy možno očakávať rozhodnutie o odvolaní, ktoré bolo podané žalovaným dňa 07. 08. 2014.»*

Právny zástupca žalovaného následne zaslal opäť Žiadosť o informáciu, kedy možno očakávať rozhodnutie KS TN o odvolaní proti Uzneseniu a to mailom zo dňa 12. 07. 2016 Na túto Žiadosť KS TN nereagoval a žalovaný alebo jeho právny zástupca neobdržal žiadne vyjadrenie KS TN.»

Sťažovateľka ďalej namieta, že „Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že konanie súdu je podľa názoru sťažovateľa zdĺhavé. Sťažovateľ má za to, že predmetná vec nie je tak právne a skutkovo zložitá, aby ju porušovateľ Krajský súd v Trenčíne, nemohol ukončiť v kratšej dobe.»

Sťažovateľ je už počas viac ako dvoch rokov v právnej neistote z dôvodov, že postup súdu bol a je neúmerne zdĺhavý. Sťažovateľ je toho názoru, že porušovaním jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov je vo svojej podstate priamo porušované jeho právo na súdnu ochranu.“

Na základe uvedeného sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní boli porušené, prikázal krajskému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov a uložil mu povinnosť uhradiť jej trovy právneho zastúpenia. Sťažovateľka nežiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd dopytom na krajskom súde zistil, že sťažovateľka nepodala sťažnosť na postup krajského súdu adresovanú predsedovi v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V nadväznosti na dikciu § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd pripomína, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Účinným právnym prostriedkom nápravy v súvislosti s námietkou zbytočných prietáhov v napadnutom konaní je podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04, II. ÚS 650/2014) podanie sťažnosti predsedovi krajského súdu podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 64 ods. 1, podľa ktorého „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní...“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti.“. Podľa § 64 ods. 3 zákona o súdoch „Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky.“.

Ústavný súd opakovane vo svojej judikatúre zdôrazňuje (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05, II. ÚS 650/2014), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na priet'ahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil dovtedajší protiprávny stav zapríčinený neprerokovaním veci bez zbytočných priet'ahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), koná iba za predpokladu, že sťažovateľ preukáže, že využil označený právny prostriedok, ktorý mal k dispozícii podľa zákona o súdoch, alebo ak preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vo svojej judikatúre z ostatného obdobia ústavný súd aj vzhľadom na aktuálnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva na požiadavke využitia prostriedkov nápravy v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch na orgáne štátnej správy dotknutého súdu v zásade už netrvá, ale len v prípadoch, keď dĺžka napadnutého konania v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu je už *prima facie* zjavne neprimeraná (napr. IV. ÚS 26/2012, IV. ÚS 93/2012), čo však v konkrétnych okolnostiach o veci sťažovateľky nemožno bez ďalšieho tvrdiť.

Žiadosti sťažovateľky o určenie termínu pojednávania adresované krajskému súdu nemožno považovať za právny prostriedok, ktorý účastník konania musí využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (m. m. I. ÚS 42/01). Sťažnosť adresovaná predsedovi všeobecného súdu podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch je jediným právnym prostriedkom, ktorý sa vyžaduje pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Nevyužitie tohto prostriedku účinnej nápravy preto ústavný súd považuje za prekážku, ktorá bráni prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie ústavného súdu nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde,

a preto nebráni sťažovateľke, aby po splnení všetkých zákonných podmienok za predpokladu zotrvania na stanovisku, že postupom krajského súdu naďalej dochádza k zbytočným prieťahom v konaní, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2016